

25

știință prin

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL ALBA IULIA
SECȚIA COMERCIALĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 9/57/2006 (Număr în format vechi 1126/2006)

DECIZI CIVILĂ Nr. 881/2006

Ședința publică din 22 mai 2006

Completul compus din:

- PREȘEDINTE CĂBRIELA COSTINUȘ - JUDECĂTOR
- EUGENIA LAZĂR - JUDECĂTOR
- MARIETA TLOREA - JUDECĂTOR
- EUGENIA MARIAN - GREFIER

ALBA IULIA

Pe rol se află judecarea recursului declarat de reclamanta recurentă S.C. Sonetra SA Capșa Mică împotriva sentinței civile nr.1645/C/21.12.2005 pronunțată de Tribunalul Sibiu în dosarul nr. 9/57/2005.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă pentru reclamanta recurentă S.C. Sonetra SA avocat Zicu Nicu, pentru pârâta intimată Direcția Regională Vamală Constanța se prezintă consilier juridic Ștefan Erbu, lipsind pârâta intimată Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu și pârâtul intimat Biroul Vamal de Control și Vămuire la Frontieră Constanța.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, care învederează:

Că la dosar nu s-a depus soluția cererii de strămutare.

Reprezentantul reclamantei arată că cererea de strămutare a fost respinsă.

Nemaifiind alte cereri de formulat, instanța acordă cuvântul în dezbateri.

Reprezentantul reclamantei avocat Zicu Nicu solicită admiterea recursului, modificarea în totalitate a sentinței recurate în sensul admiterii contestației așa cum a fost formulată.

Nu a solicitat cheltuieli de judecată.

Reprezentanta pârâtei intimate consilier juridic Ștefan Erbu solicită respingerea recursului ca nefondat, menținerea sentinței civile nr.1645/C/21.12.2005 pronunțată de Tribunalul Sibiu ca temeinică și legală.

Nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

CURTEA DE APEL

Asupra recursului de față;

Examinand actele de la dosar se constată următoarele:

*Recursul este respins
Așa cum s-a cerut de
la instanța de
primă instanță*

Secția comercială și contencios administrativ a Tribunalului Sibiu prin sentința nr.1645/21.12.2005 a respins acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamanta Sometra SA în contradictoriu cu paratele D.G.F.P. Sibiu, D.R.V. Constanța, Biroul Vamal Agigea. Instanța a reținut prin considerentele expuse că potrivit Protocolului referitor la produsele originare anexă la Acordul European dintre România și CE, materialele neoriginare folosite de reclamantă la fabricarea produselor originare pentru care s-a eliberat dovada de origine preferențială nu beneficiază la export de exceptare de la plata taxelor vamale sau a taxelor cu efect echivalent, comisionul vamal fiind datorat de reclamanta și potrivit prevederilor art.148 din Codul Vamal.

Împotriva sentinței a declarat recurs reclamanta, aducându-i critici de nelegalitate și netemeinicie, solicitând modificarea în tot a acesteia în sensul anulării în totalitate a deciziei nr.181/2003 emisă de D.G.F.P. Sibiu și a actelor constatatoare și exonerarea de plata sumelor stabilite cu titlu de comision vamal.

În dezvoltarea motivelor de recurs, a susținut că instanța a interpretat și aplicat eronat dispozițiile legale din Protocolul 4 al C.E.E. A apreciat recurenta că în speță nu sunt incidente prevederile art.15 din Protocol, ci produsele neoriginare încorporate în materiale obținute în România beneficiază de calitatea de produs originar și sunt scutite de la plata de taxe vamale dacă îndeplinesc condițiile de prelucrare de la art.6 pct.2 lit.a din Protocol. A mai arătat în acest sens ca instanța în mod nejustificat a înlăturat concluziile raportului de expertiza efectuat în cauză.

Examinând sentința atacată sub aspectul motivelor de recurs, Curtea constată următoarele:

În fapt, recurenta a importat concentrat de zinc în regim vamal de perfecționare activă cu suspendarea drepturilor de import, le-a prelucrat, iar produsele compensatoare obținute le-a exportat în țările Comunității Europene, însoțite de dovada de origine EUR 1.

Organele vamale au stabilit că societatea are obligația de a plăti comision vamal pentru materia primă neoriginară înglobată în produsul exportat, punct de vedere împărțit și de instanța de judecată, în sumă de 146.052.529 lei.

Critica recurentei în sensul că în mod greșit s-a făcut aplicarea art.15 din Protocol ratificat prin OUG nr.192/2001 nu este fondată. Acest articol cuprinde dispoziții imperative în ce privește interzicerea drawback sau a exceptării de la plata taxelor vamale pentru materialele neoriginare folosite la fabricarea produselor originare din Comunitate, din România sau din una din celelalte țări la care se face referire în art.3 și 4 din Protocol.

Datoria vamală pentru aceste materiale neoriginare se naște atunci când produsele obținute din astfel de materiale sunt exportate, la data emiterii DVE și numai după eliberarea certificatului EUR 1.

În acest mod își găsesc înțelesul și aplicarea prevederilor art.15 pct.1a), 2 și 3 din Protocolul 4 anexă la Acordul European, prevederi care operează ca un sistem de protecție adoptat de U.E. la importurile din statele nemembre sau cu care UE nu are acorduri de cooperare economică.

Astfel, art.15 pct.1a) statuează că materialele neoriginare folosite la fabricarea produselor originare din Comunitate, din România sau din una din

36

celelalte țări la care se face referire la art.3 și 4, pentru care o dovadă a originii este eliberată sau întocmită în concordanță cu prevederile titlului V nu beneficiază nici în Comunitate, nici în România, de drawback sau de exceptare de la plata taxelor vamale.

Potrivit art.15 pct.2, interdicția prevăzută de paragraful 1 se va aplica oricărei înțelegeri de restituire, remitere sau neplată, parțială sau completă, a taxelor vamale sau a taxelor având efect echivalent, aplicabile în Comunitate sau în România materialelor folosite în fabricație, precum și produselor menționate la subparagraful 1b) de mai sus, dacă astfel de restituiri, remiteri sau neplata se aplică, expres sau în fapt, atunci când produsele obținute din materialele menționate sunt exportate și nu atunci când sunt reținute pentru consumul intern.

De asemenea, la art.15 pct.3 se arată că, la cererea autorităților vamale, exportatorul produselor acoperite de o dovadă de origine trebuie să prezinte, în orice moment, toate documentele corespunzătoare care dovedesc că nu a fost obținută nici o restituire a taxelor vamale pentru materialele folosite la fabricarea produsului în cauză și că toate taxele vamale sau taxele având efect echivalent, aplicabile pentru astfel de materiale, au fost plătite.

În categoria taxelor cu efect echivalent taxelor vamale intră și comisionul vamal, conform OUG 32/2001 care la art.3 arată : „(1) Comisionul perceput pentru prestarea serviciilor vamale potrivit Legii 8/1994 privind constituirea și utilizarea Fondului special pentru dezvoltarea și modernizarea punctelor de control... constituie venituri cu destinație specială ale bugetului de stat”.

Așadar fiind o taxă cu efect echivalent, comisionul vamal se încadrează la art.15 alin.2 din Protocol și trebuie perceput la efectuarea exportului, pentru materialele neoriginare încorporate în produse compensatoare. Faptul că produsele importate au fost prelucrate, nu schimbă cu nimic originea acestora, respectiv neapartenența lor la un stat comunitar.

Este adevărat că aceste materiale au fost importate în regim vamal de perfecționare activă, dar facilitățile astfel acordate au avut în vedere protejarea producției, iar nu a comerțului, respectiv a exportului produselor.

De asemenea, art.6 pct.6 din Protocol, cu referire la art.2 nu are relevanță în cauză, întrucât definește conținutul noțiunii de „produse originare”, fără să se refere la regimul vamal al materialelor neoriginare încorporate în produse originare exportate. Sub acest aspect, aplicabil este art.15 din protocolul ratificat prin OUG 192/2001, așa cum s-a reținut mai sus.

Raportat la starea de fapt reținută și la normele legale aplicabile în speță, se constată că expertiza prin care expertul a stabilit procentul de prelucrare a produselor importate de reclamanta nu are relevanța în cauza sub aspectul legislației aplicabile, deoarece expertul nu se poate substitui instanței de judecată pentru a stabili dacă reclamanta datorează sau nu comision vamal pentru produsele exportate. Expertul nu a făcut altceva decât să stabilească gradul de prelucrare a acestor produse și de aceea prima instanță nu a considerat proba ca relevantă în cauză sub aspectul obligațiilor bugetare.

Din toate aceste considerente, constatând că sentința pronunțată în cauză este legală și temeinică, în baza art.312 Cod procedură civilă, Curtea va respinge ca nefondat recursul reclamantei.

Pentru aceste motive,

În numele legii

DE CIDE:

Respinge ca nefondat recursul declarat de reclamanta S.A. Comsa Mica împotriva sentinței civile nr.1645/C/21.12.2005 pronunțată de Tribunalul Sibiu în dosar nr.612/R/2005.

Fără cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 22 mai 2006.

Președinte,
GABRIELA COSTINAS

Judecător,
ELISABETA LAZAR

Judecător,
MARIETA FLOREA

Grefier,
EUGENIA MARIAN

Red.G.C.
Dact.EM
2ex/22.06.06.
J.f.Barbu D.